

0630 – 30. juni

Se på fuglene under himmelen! Ikke sår de, ikke høster de, ikke samler de i hus. Men deres Far i himmelen gir dem mat. Er ikke dere langt mer verd enn dem? Mat 6: 26.

For uerfarne «godværs-seilere», som ingen nød kjenner, og for levende Guds barn, som har all sin trøst i Ordet, er det ikke nødvendig med denne utleggelsen.

Men når en kristen kommer til det punkt i mørke og anfektelse at han tviler på alt Guds ord, da viser Herren ham skapelsens verk, – som det ikke er nødvendig bare å tro, for den kan en se med øynene.

Du har kanskje legemlige problemer. Da sier Herren. «Se på fuglene under himmelen! Deres himmelske Far gir dem mat. Er ikke dere langt mer verd enn dem?» Kan du tro Gud sørger for de små, ubetydelige fuglene, men glemmer å hjelpe menneskene? De er jo hans mest dyrebare og herligste skapninger, som ble skapt i Guds bilde til barn og arvinger, og som hersker over både fugler og dyr.

Skulle Gud kunne glemme menneskene? Se på liljene på marken! Salomo, i all sin herlighet, var ikke kledd som en av dem. Når nå Gud kler gresset på marken, som bare står i dag, og i morgen kastes i ovnen, skal han da ikke mye mer kle dere – dere som er «Guds slekt»? Å, dere lite troende!

Har du frykt for onde mennesker, så husk hva Herren sier: «Blir ikke to spurver solgt for en kobbermynt? Og ikke én av dem faller til jorden uten deres Fars vilje. Dere er mer verd enn mange spurver. Til og med alle hårene på hodet deres er telt. Vær derfor ikke redde!»

Du tror kanskje Gud har glemt deg. Det gjelder en spesiell sak hvor du føler deg fullstendig hjelpeløs. Du har ikke mulighet for selv å løse problemet, og i hele verden finnes det ingen andre som kan løse dette. Du har ropt til Gud til du er både hes og trøtt. Men alt synes å være like forgjeves. Gud: «Hvorfor er du som en skrekkslagen mann, lik en kjempe, men som ikke makter å hjelpe?»

Men er det riktig at det virkelig står slik til som det ser ut for deg? Forstår du ikke hva som foregår nå? Bare det at nå skjuler han seg for deg, din underlige, men likevel trofaste Gud! – Forutsatt at du ikke i kampen samtidig «strir imot Gud», og mot slik han vil føre deg. Det skjer når du f. eks. ber om kraft til helliggjørelse før du er blitt født på ny og lever på uforskyldt nåde. Eller du ber om det du trenger til å leve av, uten selv å ville arbeide osv.

Forutsatt altså at du søker hjelpen på rett måte, så er det fullstendig umulig at Gud ikke skulle gi deg alt som er det beste, og til nytte, for deg. Tror du Herrens arm er blitt kortere, så han ikke lenger kan hjelpe? Han som har skapt øyet, skulle han ikke selv kunne se – og se din nød? Han som skapte øret, skulle han ikke selv kunne høre? Han som passer på fuglene, skulle han ikke bry seg om deg?

Tenk grundig over Kristi spørsmål: Er ikke dere langt mer verd enn dem? Og Frelserens løfte om at «Dere er mer verd enn mange spurver». Tenk, dette sier Herren selv! Ja, slik må også Kristus ha sett det, han som kjøpte oss så dyrt med sitt blod: «Dere er mer verd enn mange spurver!»

Og nå har han altså all mulig omsorg for spurvene. Skulle han da kunne glemme deg? Du sier: «Å, jeg har syndet, og nå rammer det meg bare det jeg har fortjent. Han har med all rett forlatt meg».

Men, kjære deg, er det slik at Gud gjør med oss etter våre synder? Han som utvalgte oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt. Han som i Kristus forsonte verden med seg selv, mens vi ennå var uvenner, da vi ingen forsoning hadde, uten at noen ba ham. Skulle han da nå gjøre med oss etter våre synder?

Skulle vi nå bestå for Gud etter vår egen rettferdighet? Ja, da ble intet kjød frelst, da ville vi ikke få om det så bare var en eneste dråpe vann vi ba om.

Men nå er vi tvert imot hvert eneste øyeblikk omgitt av Guds utallige velgjerninger. Så bør vi da av det vi ser – lære oss å tro også det vi ikke ser.

Med blikket festet på skapelsens storverk skal vi da også på samme måte forkaste fornuftens frekkhet når den vil trette med Gud, overprøve hans ord og verk, og setter spørsmåltegn ved alt den ikke forstår.

En av Bibelens fromme menn, som det ikke fantes maken til i hele landet, falt en gang nettopp i denne fristelsen. Da spurte Herren ham: «Si meg, er du virkelig så klok? Hvor var du da jeg la grunnvollene for jorden? Vet du hvem som fastsatte målene for den? Hvor var du da morgenstjernene sammen lovpriste meg, og alle Guds barn ropte av fryd? Hvem stengte havet inne bak sine dører da det brøt fram og rant ut fra mors liv? Har dødens porter noen gang åpnet seg for deg? Eller har du sett portene til dødens mørke? Hvor er veien til lysets bolig? Og mørket, hvor har det sitt sted? Kan du binde sammen sjustjernes bånd eller løsne Orions lenker? Kjenner du himmelens lover? Kan du fastsette dens herredømme over jorden?»

Slike spørsmål bør en prøve seg på når en begynner å ville overprøve Guds ord, og der er noe en ikke forstår. Da vil en snart foretrekke å la den virksomheten ligge.

Da sier vi isteden: Tal Herre, din tjener hører! Da har vi fått det rette utbyttet av å studere skapelsens under.